

Yatağan Destanı

– Kadir Koca · 25 Şubat 2016

YATAĞAN DESTANI

Türk mühründen evvel , Lidya'da Karya;
Paranın mucidi, el'dir Yatağan
Bindörtüyükide, Türkmen akar ya;;
Türk'lük bahçesine, gül'dür Yatağan

Atam Ahi Sinan, ilk maya çaldı
Dörtüzyıla değin, mahalle kaldı.
Ahiköy adını, kurandan aldı;
Çine'den-Muğla'ya, bel'dir Yatağan

Ulu, Göktepe'den, güneşi doğar,
Kayırlı ovası, bereket sağlar,
Dilberin görenler, gözünü oğar;
Yiğitler otağı, el'dir Yatağan

Kible'yi arayan, Marçal'a döner,
Sıcaktan tutuşan, Dipsiz de söner,
Her erin gönlünde, bir Efe siner;
Ayarın bozana, yel'dir Yatağan

Develer güreşir, kışı şenlenir,
Düğünde, dernekde, zeybek dinlenir
Keşkek yiye, yiye, göbek enlenir;
Dost olan yüreğe, gel'dir Yatağan

İtilaf sürüsü, yurdu basanda,
İzmir'de kordona bayrak asanda
Hasan Tahsin ilk kurşunu basanda;
Mavzer tetiğinde, el'dir Yatağan

Bindokuzyüzkırdört, çileli yıllar,
Hitler ve Alman'a çıkıyor yollar,
"Yatağan," namına, vurur davullar;

İlçe kıvancına, del'dir Yatağan.

Burnunda tütüyor, gençlik yılları,
Dağda keklik gani, çiçek de arı,
Tütün tarlasında, arardık yarı;
Hayali gezdiren, sal"dır Yatağan

Ovanın düzüne, kurunca santral,
Ne yeşil dağ kalır, ne beniz de al,
"Tek dişli canavar", Türkmenime dal;(!)
Köpekçe bir hırsla, yal"dır Yatağan.

Yıllar var çıkmıyor, komondo eri,
Başımıza musallat, ciğer kanseri
Çöle döndürünce, bağban elleri;
Ölümü gözleyen, kel'dir Yatağan.
Kadir KOCA